

LBRIS

We know
books

DANNY S. PARKER

RĂZBOIUL LUI PEIPER

Anii de război ai liderului SS

JOCHEN PEIPER

1941-1944

Traducere din limba engleză
de Micșunica Ionescu

Lebăda Neagră
Iași, 2022

Cuprins

Prefață	7
CAPITOLUL 1. Goșii călăresc din nou	11
CAPITOLUL 2. Pe stepa sălbatică	47
CAPITOLUL 3. În Franța și înapoi	69
CAPITOLUL 4. „Operațiunea Peiper”	88
CAPITOLUL 5. Sabia lui Damocles	103
CAPITOLUL 6. Harkov	114
CAPITOLUL 7. „Ar fi mai bine să câștigăm războiul ăsta”	149
CAPITOLUL 8. „Zitadelle”	158
CAPITOLUL 9. „Tigrii ard”	174
CAPITOLUL 10. Italia	192
CAPITOLUL 11. Dansând pe vulcan	205
CAPITOLUL 12. Boves	221
CAPITOLUL 13. Războiul greșit?	231
CAPITOLUL 14. Liderul Panzer	246
CAPITOLUL 15. Frunzele de stejar	265
CAPITOLUL 16. În așteptarea invaziei	286
CAPITOLUL 17. Sacrificiu total	319
CAPITOLUL 18. Normandia	353
CAPITOLUL 19. „Operațiunea Lüttich”	382

CAPITOLUL 20. De la Falaise spre Sena	404
CAPITOLUL 21. Scăparea către Westwall	428
CAPITOLUL 22. P.O. Box 1142	454
Epilog	475
Mulțumiri	501
Note explicative	507
Gradele germane	652

CAPITOLUL 1

Goții călăresc din nou

„Ceea ce goții, în triburi sau risipiți, cu toți de sânge germanic, nu au reușit să înfăptuiască va fi împlinit acum. Aceasta este o nouă cruciadă care va fi realizată de conducătorul nostru – conducătorul tuturor germanicilor. Acum, asaltul asupra stepei rusești va constitui revanșa. Ea va fi împlinită, așa după cum luptătorii germanici din păduri și marile regiuni din est au visat mereu. Un capitol al istoriei, vechi de trei mii de ani, acum ajunge la un final glorios. Goții călăresc din nou! Din 22 iunie 1941, fiecare dintre noi este un războinic germanic!”

Heinrich Himmler, vara anului 1941¹

Pe 1 martie 1941, Jochen Peiper nu realiza că asista la un eveniment crucial, care urma să devină cunoscut drept începutul uneia dintre cele mai oribile și infame perioade din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

În acea dimineață friguroasă de duminică, un avion Junkers JU-52, zburând de la Berlin, a aterizat pe suprafața înghețată bocnă a aerodromului din orașul industrial Gleiwitz, Silezia Superioară, Germania. În avion se aflau Heinrich Himmler, șeful Schutzstaffel (SS), Gruppenführerul SS Karl Wolff, șeful său de Stat Major, și Jochen Peiper, în vârstă de 26 ani, devotatul aghiotant personal al Reichführerului SS. La acea dată, cel de-al Doilea Război Mondial declanșat de Adolf Hitler în Europa începuse deja de un an și jumătate. Anterior, Gleiwitz fusese locul unei acțiuni acoperite, organizată – în ultima zi a lui august 1939 – de agenți național-socialiști SS, pozând în polonezi, „agresori” ai stației de radio germane de acolo. Operațiunea subversivă, pusă astfel în scenă, devenise un „motiv temeinic” pentru invadarea Poloniei, consemnând, evident, și începutul celui de-al Doilea Război Mondial.

Hitler, autoritarul conducător al Germaniei, era implicat într-un război colosal de cucerire a Europei. Iar Himmler, Reichsführerul SS, reprezenta cheia pentru purificarea rasială, susținută obsesiv de dictator. SS-ului îi revenea,

așadar, sarcina de a aduce la îndeplinire planurile Führerului de impunere a superiorității rasiale germanice, începând cu Anglia, apoi în toată Europa, până în Rusia. În acest scop, Himmler intenționa să înlăture vaste segmente ale societății, considerate de el nedemne. La început, în închisori se aflau doar condamnații politic, curând însă, acestora li s-au adăugat cei pe care Himmler i-a denumit „persoane indezirabile din punct de vedere rasial”: evreii, polonezii și homosexualii, încarcerați în sistemul său de lagăre de concentrare², mereu în expansiune. Așadar, în acest moment obiectivul lui Himmler și al suitei sale era vizitarea noului *Konzentrationslager* – KZ – din Silezia Superioară.

Lui Peiper, tânărul ofițer SS, aghiotantul personal al lui Himmler – *Edelknape* al său, în care avea o încredere deosebită, Himmler îi împărtășise în decembrie 1940 faptul că se lucra deja la planurile de invazie a Uniunii Sovietice; o acțiune formidabilă ce va decide soarta întregului război și chiar a Germaniei, sugera Reichsführerul SS.

De îndată ce avionul a ajuns la sol, iar cele trei motoare ale Junkerului s-au oprit, Himmler a pășit afară, urmat de Wolff și Jochen Peiper. Era groaznic de frig³. De la începutul cumplit al gerosului februarie, cuirasatul german *Bismarck* – la bordul căruia se afla și cumnatul lui Peiper, dr. Rolf Hindrichsen – înghețase într-un port de lângă Hamburg. În timp ce Adolf Hitler planifica în secret un război rapid împotriva URSS, Himmler convocase la Berlin un grup de meteorologi, de la care aștepta furnizarea asigurărilor statistice, potrivit cărora iarna următoare, 1941-1942, va fi mai blândă⁴.

După o scurtă misiune de luptă în Franța, în iunie 1940, Jochen Peiper, pe atunci ofițer *Waffen-SS* în Garda Pretoriană a lui Hitler, Leibstandarte Adolf Hitler, revenise acum la Berlin în postura de aghiotant personal al Reichsführerului SS, urmând să participe la ceea ce părea a fi o serie nesfârșită de călătorii. Deși poziția de aghiotant al celui de-al doilea cel mai puternic om în Reichul lui Hitler părea o misiune mai degrabă ușoară, cu greu putea fi definită ca militară. Totuși, Peiper l-a urmat obedient mereu, pentru că, după cum își amintea un camarad al său, „Într-adevăr, el era unul dintre pușinii ofițeri *Waffen-SS*, care îl apreciau pe Himmler ca persoană”⁵.

Părăsind pista de aterizare, Himmler, Wolff și Peiper au fost așteptați de un oficial politic național-socialist, Fritz Bracht, Gauleiter în Silezia Superioară. Cu el se afla un înalt oficial SS și șef al poliției (*HSSPF*), Erich von dem Bach-Zelewski, un prusac ochelarist, cunoscut ca entuziast executant al misiunilor cu miros fetid, ordonate de Himmler; prezent era și

inspectorul Sistemului de Lagăre de Concentrare, Richard Glücks. După prânzul oferit, ofițerii SS, în uniformă, au condus 65 km peste granița cu Polonia, către orașul Auschwitz, Silezia Superioară. Aici fusese amplasat, în 1940, la ordinul lui Bach-Zelewski, noul lagăr de concentrare, pe locul unor vechi barăci de artilerie. Locația se afla chiar în interiorul zonei de expansiune a Reichului lui Hitler, imediat după cucerirea Poloniei în 1939.

Pe timpul ultimilor doi ani, Peiper îl însoțise pe Reichsführerul SS în inspecțiile sale, de la un lagăr la altul – Dachau, Oranienburg, Mauthausen, Neuengamme, Ravensbrück. Cu toate că venea pentru prima oară în această nouă locație, Himmler părea să acorde o atenție deosebită lagărului de la Auschwitz.

Himmler l-a informat cu entuziasm pe comandantul lagărului de concentrare, Rudolf Höss, că unitatea sa urmează să fie foarte mult extinsă. În momentul despre care vorbim, activitatea principală a lagărului era agricultura, dar Himmler părea să aibă alte idei, total neașteptate de Höss. Anterior, acesta activase în lagărul din Sachsenhausen, acum însă părea ușor surprins. Himmler i-a explicat că locul trebuia dotat cu clădiri pentru cel puțin 30.000 de prizonieri, care să poată asana mlaștinile din jur. Mai mult decât atât, o a doua secție a lagărului urma să fie amplasată în proximitatea localității Brzezinka, unde Auschwitz II va încarcera pe „criminalii periculoși”. A afirmat, de asemenea, că acolo se va dezvolta și o importantă secție unde urmează să se fabrice muniție, astfel încât, și în acest mod, SS-ul să devină vital pentru puternica industrie de armament germană. În același timp, legat tot de Auschwitz, Himmler se gândea și la oportunitățile oferite de industria chimică germană.

La începutul anului, unul dintre vechii colegi de școală ai lui Himmler, Otto Ambros, un chimist important la gigantul chimic industrial I.G. Farben, îi ceruse aprobarea pentru realizarea unui nou mare parc industrial. Ambros voia să construiască viitoarea fabrică de produse chimice lângă Auschwitz, pentru a produce cauciuc sintetic (Buna) într-o zonă încă necunoscută bombardierelor aliate. Cei de la I.G. Farben erau încântați de perspectiva mâinii ieftine de lucru. Astfel încât Himmler i-a ordonat lui Höss ca 10.000 de prizonieri să fie trimiși imediat în satul Dwory, din proximitatea Oświęcim, unde urma să fie amplasată fabrica. Avea Himmler deja indicii privind potențiala folosire a Auschwitzului și pentru asasinat în masă? Pentru că Ambros nu era doar un oficial marcant la I.G. Farben; el era și o autoritate în domeniul gazului sarin și al altor componente toxice.

Într-adevăr, cu un an înainte, Peiper îl însoțise pe Himmler la Posen, Polonia, pentru a fi martor la noua metodă „umană” de „curățare” a Reichului de *Lebensunwerten Lebens* – vieți care nu merită trăite. Victimele gazării cu monoxid de carbon erau douăzeci de evrei bolnavi mental de la Azilul Tiegenhof, un eveniment despre care Peiper va discuta mult mai târziu. Acolo, la Posen, un grup de oficiali a fost invitat să privească „uciderea cu milă” printr-o fereastră de plexiglas⁶.

Referindu-se la acest groaznic episod, Peiper se descria ca prins într-o capcană. „Nu pot să neg că, în calitate de însoțitor al Reichsführerului, am fost totdeauna prezent peste tot...” – avea să recunoască. „Adesea însă, nu știam ce... Dar ca soldat, e clar, aveam obligația să fiu acolo.”⁷

De remarcat: șeful forțelor aeriene germane Luftwaffe, Hermann Göring, ordonase germanizarea localnicilor din perimetrul localității Auschwitz; ceea ce însemna eliminarea tuturor evreilor și polonezilor. Himmler intenționa să facă din Auschwitz un oraș german model, menit să liniștească populația dinspre granița de est a țării. Astfel că, pe 20 martie, Peiper era fotografiat cu Himmler, în timp ce acesta îi instruia pe înalții oficiali naziști – Rudolf Hess, Gotlob Berger și Martin Bormann – privind planurile sale de implementare a măsurilor necesare creării spațiului vital (*Lebensraum*) al Reichului. Cei sus-menționați erau dispuși ciorchine, privind machetele detaliate de clădiri, ferme, hambare și alte edificii importante ce urmau să fie prezentate la expoziția SS de la Berlin⁸. Potrivit viziunii lui Himmler, după deportarea sau eliminarea polonezilor de pe teritoriile cucerite în Est, soldații SS țărani, urmau să fie stabiliți pe terenurile fermelor model, de-a lungul unei linii fortificate, în Polonia. Într-un asemenea context, se poate presupune că Peiper a ținut să se exprime, desigur, favorabil în cadrul discuției, altfel tăcerea sa ar fi putut fi considerată suspectă⁹.

Revenind însă la începutul vizitei lui Himmler, din 1 martie 1941, în Silezia Superioară... Deocamdată, Himmler, Bracht, Glüch și Bach-Zelewski erau atât de încântați de perspective, încât au fost de acord să le asigure locuințe lucrătorilor care munceau la construcția fabricii I.G. Farben. Încă nu existau semne că Auschwitzul urma să fie pregătit pentru a deveni lagăr de exterminare, acolo unde peste un milion de oameni își vor găsi sfârșitul. Himmler i-a mai ordonat lui Höss să creeze un nou KZ în apropiere de Birkenau, cu o capacitate de 100.000 de prizonieri,¹⁰ gândindu-se acum, desigur, la pregătirea celor necesare, după ce Hitler va declanșa invadarea Uniunii Sovietice.

Mai târziu, la sfârșitul acelei după-amiezi de duminică, Himmler, Wolff, Bracht și Peiper au examinat cu atenție lagărul de concentrare, efectuând la pas un tur al clădirilor: barăcile, bucătăria și atelierul de covoare. Trebuie să fi fost o priveliște foarte tristă: prizonieri purtând triumphiurile colorate, folosite în lagărele lui Himmler, pentru a le putea fi controlate deplasările, oricum limitate de garduri metalice electrificate. Și pare greu de crezut că Peiper ar fi dezaprobat sistemul de lagăre de concentrare, așa cum el însuși a declarat, fără ezitare, după război¹¹.

Apoi, grupul de oficialități s-a deplasat, însoțit de Gauleiter-ul Sileziei Superioare în orașul Katowice, pentru cină, la renumitul Café Central. Spre sfârșitul zilei au sărbătorit cea de-a 42-a aniversare a lui Bach-Zelewski, la luxosul Hotel Monopol – unul dintre cele mai bune hoteluri din Polonia, foarte frecventat de clasa superioară a vechii aristocrații, dar și de artiști – unde au și înnoptat.

Este bine de știut că, din noiembrie 1939, Bach-Zelewski, Înalt Comisar pentru Consolidarea Dominației Germane în Silezia, era responsabil cu impunerea și consolidarea noii ordini în rândul populației și confiscarea proprietății private a polonezilor. Ca atare, Bach-Zelewski, cunoscut pentru lipsa sa de scrupule, a avut prilejul să-și demonstreze, o dată în plus, eficiența în executarea ordinelor lui Himmler: prin august 1940 a dispus ca peste 18.000 de polonezi să fie evacuați din propriile case.

Himmler era încântat de Bach-Zelewski, care continua să-i îndeplinească dorințele cu mare zel. Deși cunoștea că „marele” Gauleiter suferea de instabilitate mentală, Reichsführerul SS continua să-l solicite frecvent pentru îndeplinirea cu promptitudine a unor sarcini criminale. Iată și motivul pentru care, deși îi era cunoscut, faptul că ambele surori ale lui Bach-Zelewski erau măritate cu evrei, a fost „uitat”; și nu numai pe timpul aniversării sale.¹² Desfășurarea serii aniversare, plăcută și relaxată, s-a încheiat târziu, după ce grupul de importanți oficiali germani s-a retras într-o altă încăpere, ca să savureze un coniac fin însoțit de un trabuc original.

În mod ciudat, după numai câteva luni, când deja începuse războiul împotriva Rusiei, Höss își amintește că Jochen Peiper i-a comunicat ordinul lui Himmler de a veni la Berlin, unde a stat în perioada 13-15 iulie. Höss a spus: „Führerul a ordonat să fie rezolvată chestiunea evreiască o dată pentru totdeauna. Iar noi, SS-ul, suntem cei care trebuie să aplice măsurile necesare. Centrele de exterminare existente în Est nu fac față amplelor acțiuni care urmează. În acest scop, Führerul a direcționat fonduri speciale

spre Auschwitz¹³. Peiper, care se răsfăța spunându-și „doar soldat”, după o perioadă scurtă petrecută pe front, în Franța, în iunie 1940, acum revenise hotărât pe orbita lui Himmler¹⁴. Deși era conștient că prezența sa lângă Himmler impunea susținerea metodelor acestuia în „războiul de anihilare” a evreilor și a altor rase, posibil să nu fi socotit bine-venită o asemenea asumare. Totuși, șansele lui Peiper de a reveni pe front, acolo unde într-o confruntare se folosesc doar armele de foc, păreau să se reducă progresiv, odată cu vizitarea fiecărui lagăr de concentrare.

Dar să urmărim parcursul lui Peiper până în acest moment... Numit Joachim – dar preferând apelativul Jochen –, s-a născut în 1915, în Wilmersdorf, o suburbie a Berlinului, într-o familie burgheză cu trei fii. Fiul cel mare, Hans-Hasso, un estetic și probabil homosexual, a avut conflicte violente cu tatăl său. Ca urmare a acestor neînțelegeri nerezolvate, în 1931 a încercat să se sinucidă, a supraviețuit, rămânând însă în stare vegetativă. După terminarea liceului, Jochen nu a reușit să ia bacalaureatul, ceea ce nu i-a permis să urmeze o facultate. În imposibilitatea de a-și continua studiile, și-a urmat fratele mai mare, Horst, născut în 1912, spre mișcarea Cercetașii Germani. Amândoi au fost atrași de activitățile în aer liber și au dovedit înclinații către cariera militară. Peiper a împlinit 18 ani pe 30 ianuarie 1933, moment în care Adolf Hitler era numit cancelar al Germaniei. Imediat s-a înscris voluntar în organizația *Hitlerjugend*¹⁵, Tineretul lui Hitler.

Interesat de cai și de viteză, Peiper tânjea să se alăture unităților de cavalerie ale Reichswehrului. Încurajat de un prieten de familie, generalul Walther von Reichenau, Peiper s-a alăturat structurii 7 SS Reiterstandarte în octombrie 1933, în scurt timp demonstrându-și înzestrările. În ianuarie 1934 a devenit SS Mann, pentru ca mai târziu, în același an, la Raliul Partidului de la Nürnberg, să fie remarcat de Heinrich Himmler, care l-a încurajat să devină ofițer SS.

În 1935, Peiper a mers într-o tabără pentru cei ce urmau să devină ofițeri SS, lângă Jüterbog, apoi a urmat *SS-Junkerschule* (școala de pregătire a ofițerilor) de la Braunschweig, în perioada 24-30 aprilie 1936, înaintea absolvirii efectuând inclusiv practica de două luni în lagărul de concentrare de la Dachau. Pe 20 aprilie 1936, Peiper a fost avansat Untersturmführer SS și repartizat în Leibstandarte Adolf Hitler, subordonat lui Sepp Dietrich. Va rămâne la Leibstandarte timp de doi ani, după care i se va alătura lui Heinrich Himmler, ca aghiotant, în vara lui 1938, îndeplinindu-și conștiințios sarcinile în birourile Reichsführerului SS din Berlin de pe Prinz-Albrecht-Straße.

Devenind un favorit al lui Himmler, Peiper cunoaște în următorii trei ani, mulți ofițeri SS cu grade înalte și personalități din cel de-al Treilea Reich. În 1938, Peiper își cunoaște viitoarea soție, pe Sigurd Heinrichsen, o secretară a lui Himmler, și pe prietena ei, Hedwig Potthast, care va deveni nu numai foarte apropiată de Peiper, dar și viitoarea amantă a lui Heinrich Himmler.

În 1939, la izbucnirea războiului, Peiper l-a însoțit pe Himmler în trenul spre Polonia. Recunoscându-i-se loialitatea în SS, precum și performanțele militare pe front, lui Peiper i s-a încredințat misiunea de protecție personală a mașinii de comandă a lui Hitler, pe timpul deplasării pe teritoriul Poloniei, în pregătirea declanșării invaziei URSS. Totuși, fiind întârziată lansarea invaziei, în activitatea sa, Peiper, având contacte cu persoane foarte importante în ierarhia Reichului, a putut cunoaște îndeaproape planurile de înlăturare a intelectualilor polonezi evrei, „indezirabili rasial”, potrivit lui Himmler. De altfel, Peiper îl însoțea pe Himmler, pe 20 septembrie, alături de Blomberg, când au fost împușcați 12-15 polonezi. După ce au asistat la uciderea acestora, Peiper s-a arătat „uimit de mișcarea convulsivă a corpurilor celor împușcați, atunci când viața le părăsea trupurile”. Și mai relatează că Himmler a fost atât de șocat de cele văzute pe timpul execuției, încât nu a fost în stare să discute cu nimeni, timp de câteva zile¹⁶.

Primăvara lui 1940 l-a găsit pe Peiper făcând turul lagărelor de concentrare de la Buchenwald și Flossenbürg, iar mai târziu al groaznicului lagăr Mauthausen, lângă Linz, Austria. După război nu a exprimat considerații critice privind cele constate atunci, menționând doar că în ultimul lagăr munca deținuților de acolo părea exagerat de extenuantă.

În timpul războiului din Franța, Peiper – având permisiunea lui Himmler – se alătura Diviziei Leibstandarte, deja angajată în luptă. A fost decorat cu „Crucea de Fier”, ulterior contribuției sale importante la distrugerea unei baterii franceze de artilerie, dispusă pe înălțimile de la Watterberg, Franța. Avansat la gradul de Hauptsturmführer, în iunie 1940, Peiper s-a întors lângă Himmler pe aceeași poziție, participând la triumfătorul turneu la Berghof – unde l-a întâlnit pe Hitler – și continuându-și, alături de Reichsführerul SS, inspectarea lagărelor (Dachau și Ravensbruck) și chiar a ghetourilor din Lublin și Łódź¹⁷. Inspecțiile și comunicatele ulterioare inspecțiilor aveau loc concomitent cu activitatea intensă de purificare etnică în Polonia. Prins în aceste activități, care cu greu puteau fi considerate militare, Peiper continua să-și dorească o carieră de comandă pe front. Acestei situații, care nu

corespundea dezideratului profesional al lui Peiper, i se adaugă, în iunie 1941, decesul lui Horst, fratele său – în condiții, puțin spus, neclare. Acest eveniment personal pare să fi înclinat decisiv balanța în decizia lui Peiper.

Cei doi frați aderaseră cu entuziasm, încă de foarte tineri, la ideile național-socialiste, iar Horst a hotărât să-l urmeze pe Jochen, înscriindu-se în SS-ul lui Himmler, unde a ajuns, mai târziu, lider în Divizia Totenkopf („Capul de Mort”) cu care a luptat în Franța, în 1940. Însă pare să fi fost acuzat de homosexualism – absolut inacceptabil în SS –, probabil sinucigându-se pe 11 iunie 1941, cu puțin timp înaintea invaziei Uniunii Sovietice¹⁸.

În acest timp, structura SS la care va reveni Peiper, numită Leibstandarte SS Adolf Hitler, trebuia să pregătească cea mai mare operațiune militară din istorie: invadarea URSS. Leibstandarte era singura formațiune cu numele lui Hitler, denumirea fiind considerată de maxim prestigiu în rândul trupelor Waffen-SS. Ca și Hitler, Peiper considera invazia ca pe o inevitabilă confruntare. „Germania a declarat război Rusiei în iunie 1941, în încercarea de a stăvili amenințările crescânde venite din Est.”¹⁹ În consecință, Peiper făcea tot posibilul să-și obțină plecarea pe front, pentru a-și consolida cariera de luptător victorios întru gloria războiului declanșat de Hitler.

Armatele lui Hitler invadaseră Polonia în 1939. Apoi au aplicat *blitzkrieg*-ul, ocupând Franța, apoi Norvegia, Olanda și Danemarca, în campania 1940. Încă din Franța, Peiper îi arătase lui Himmler înzestrările sale de adjutant combativ de succes. Însă, în timp ce Germania cucerea Grecia și Balcanii, Peiper rămânea blocat în apropierea lui Himmler, departe de front. Știa însă că, în cele din urmă, va pleca pe front, pentru că „Operațiunea Barbarossa”, reprezentând invazia Uniunii Sovietice, era tot mai aproape.

La începutul verii lui 1941, toate trupele care alcătuiau Leibstandarte SS au fost scoase rapid din dispozitivele de luptă din Grecia și Iugoslavia și redirecționate lângă Brno, Cehoslovacia, pentru a fi reorganizate în grabă, potrivit ordinelor lui Hitler²⁰. Astfel, Führerul și-a mărit structura personală de comandă până la dimensiunile unei divizii motorizate complete: zece mii de soldați fanatici politic. Chiar și în al treilea an de război, Leibstandarte și-a păstrat structura trupelor, exclusiv pe bază de voluntariat, cu standarde de admitere foarte rigide, bazate pe noțiuni precare de social-naționalism privind înalta puritate rasială. Potrivit lui Hitler, recruții trebuiau să aibă calități fizice și mentale de excepție, rezistența și cruzimea fiind absolut necesare obținerii unei poziții în atât de onoranta structură SS. Tuturor membrilor acestui eșalon de elită le era comună dorința de a fi mereu la nivelul

celor mai înalte exigențe cerute de cel al cărui nume îl purta formațiunea; pentru Leibstandarte – dedicată exclusiv existenței Führerului și idealurilor sale de impunere a dominației germane în Europa. Mai mult decât atât, Leibstandarte se considera superioară absolut tuturor celorlalte forțe combatante germane cât timp putea transforma în realitate voința lui Hitler. „Unitățile Waffen-SS erau puține și încă puternice”, afirma mai târziu Peiper. „În orice caz, ele reprezentau elita.”²¹

Totuși, chiar și cu implicarea expresă a lui Hitler, reorganizarea acestei divizii s-a făcut în grabă. Cam când începea „Operațiunea Barbarossa”, pe 21 iunie, tablele pentru distribuirea armamentului și a echipamentelor rămâneau planuri pe hârtie, reprezentând, deocamdată, doar promisiuni despre o dotare corespunzătoare cu arme și vehicule.²² Indiferent de starea reală a lucrurilor, Leibstandarte urma să se alătore Grupului Armatei de Sud a Mareșalului Gerd von Rundstedt și Grupului Panzer I, în ofensiva lor spre Kiev. Totuși, atunci când trupele și-au părăsit poziția inițială pentru primul atac, Divizia Leibstandarte a fost lăsată în urmă. Nu promisese însă Hitler că ei vor fi în prima linie, la fiecare acțiune ofensivă importantă?

Nemulțumirile din rândul autoproclamatei elite Leibstandarte au început când au sosit ordinele de deplasare spre est. În timp ce divizia traversa Silezia, mulțimi entuziaste aruncau flori spre militarii SS, timp în care veteranii germani din timpul Primului Război Mondial, care luptaseră în campania rusească, ofereau mostre de înțelepciune, vorbind despre înfrângerea cazacilor. În aceste condiții, odată cu trecerea frontierei, entuziasmul devenise aproape palpabil. Dacă totuși se înregistrau și atitudini mai reținute, acestea veneau tocmai de la cititorii dezorientați ai cărții *Mein Kampf*. Autorul, devenit ulterior cancelar german, își exprima convingerea că este greșit să se poarte un război simultan pe două fronturi. Bineînțeles, majoritatea copleșitoarea a populației nu avea vreo îndoială că victoria finală va fi obținută rapid, cel mult până la începutul toamnei. „Vom fi în Moscova în șase săptămâni, dacă Ivan se mișcă suficient de repede”, spunea încântat unul dintre soldații SS.²³

Totuși, Peiper rămânea încă blocat în serviciul lui Himmler. Cam pe la mijlocul verii anului 1941, se afla cu Reichsführerul SS la cartierul general al acestuia, în Prusia de Est, într-o localitate numită Hochwald.²⁴ Acolo, într-o pădurice la nord de Großer Garten și nu departe de cartierul general al lui Hitler, el și Werner Grothmann, cel de-al doilea aghiotant al lui Himmler, activau în trenul de comandă al lui Himmler. Reichsführerul îi păstra pe

Grothmann și pe Peiper ca aghiotanți, împreună cu o secretară și un mic personal de birou. Nu exista un șef de operațiuni, pentru că Himmler era obsedat de deținerea exclusivă a controlului. Relația lui Peiper cu Himmler a continuat să fie apropiată; într-adevăr, ca aghiotant personal, puține ar fi putut scăpa atenței observării a tânărului *hauptsturmführer* SS. În acest tren, *Sonderzug Heinrich*, fiecare zi începea cu informarea de dimineață. Sarcina îi revenea lui Peiper: trebuia să descrie operațiunile din ultimele 24 de ore, unde, bineînțeles, se regăseau contribuțiile personale ale lui Himmler. Hărțile cu marcajele statelor majore arătau clar pozițiile diferitelor regimente de cavalerie SS și ale batalioanelor de poliție, fiind toate brăzdate cu linii complexe ce prezentau grafic informațiile primite prin radio²⁵.

Din afară, totul avea aspectul unei activități militare²⁶. Fără îndoială însă, *Reichsführer*ul SS era obsedat de *Waffen-SS*-ul lui, care trebuia să contribuie decisiv la *Weltanschauungskrieg*-ul său din Est. Aceasta nu putea fi considerată în niciun caz o acțiune militară, ci mai degrabă o operațiune de genocid rasial – un amplu și complex scenariu, conceput la cel mai înalt nivel, pentru purificarea etnică a teritoriilor cucerite. Așa cum își închipuia Himmler, când echipele morții – formațiunile de poliție și serviciul de securitate, *Sicherheitsdienst* (SD) sau *Einsatzgruppen* – își vor fi terminat treaba, vor fi rezolvate toate problemele rasiale rusești, cuprinse în tabelul său, minuțios întocmit. Iar așteptările lui Adolf Hitler de la SS erau clar exprimate: „Războiul cu Rusia se va desfășura într-un mod care nu va lăsa loc de cavalerism. Acesta este o luptă între diferențe ideologice și rasiale. Va trebui condusă permanent, fără îndurare și cu o cruzime fără precedent”²⁷. *Einsatzgruppen*, Brigăzile 1 și 2 Infanterie și Regimentele SS Cavalerie vor transforma în realitate cuvintele „permanent, fără îndurare și cu o cruzime fără precedent”. Aceste entități, deși componente ale *Waffen-SS*, nu aparțineau vreunei unități regulate, ci erau la dispoziția personală a lui Himmler, pentru campania sa de anihilare.

Peiper cunoștea bine personajele care executau sarcinile murdare ale lui Himmler. Printre aceștia se aflau ofițerul SS Hermann Fegelein, comandantul Brigăzii SS Cavalerie, și *Sturmbannführer*ul Gustav Lombard, comandantul Regimentului Cavalerie și fostul instructor de călărie al lui Peiper, din zilele sale de început în SS, de la Berlin. Pe 27 iulie 1941, Lombard și oamenii săi au trimis, prin radio, un protest către *Sonderzug Heinrich*: „Ordinul de a direcționa femeile și copiii spre mlaștină nu a fost dus la îndeplinire din cauză că mlaștina nu era destul de adâncă. Numărul total de jefuitori împușcați de Batalionul Cavalerie a fost de 6.526”²⁸. În meticulozitatea lui, Himmler